

woning het badkostuum hebben aangetrokken en daarover een zwierigen mantel. Als deze meerminden wat in het zilte sop hebben gesparteld, leggen ze zich zonder zich om iemand te bekommeren in het zand te drogen met badpak en al en wanneer ze dan half gebraden zijn, gaan ze heen gelijk ze gekomen zijn.

Uit een en ander blijkt, dat het strandleven in Amerika — want ook andere badplaatsen vertoonden een zelfde beeld — veel ongegeneerder is dan bij ons. De zedelijkheidspolitie hier zou veel van wat daar gezien wordt, stellig niet gedoogen. Gelukkig komt men ook in Amerika zelf tegen excessen op. In Santa Cruz, aan de kust van de Stille Zuidzee, las ik b.v., dat het dames niet geoorloofd is in badkostuum het hotel te verlaten. Het zal echter noodig zijn, dat de consciëntie van het publiek nog meer wakker wordt geschud.

Aan den anderen kant mag echter ook niet verzwegen, dat het strandleven er minder geraffineerd is dan bij ons. De flirt, die in Europeesche zeebadplaatsen het strandleven verpest, schijnt mij daar veel minder voor te komen. Het viel mij op, dat de heeren veel minder notitie namen van de dames, ook van die, die zich gewaagd gekleed hadden, dan ten onzen.

Blijft het strandleven, zooals zich dat de laatste kwarteeuw in de voornaamste zeebaden van Europa ontwikkeld heeft, een haard van ongerechtigheid, ook in Amerika dreigen er gevaren, al mag het publiek, naar ik van bevoegde hand las, er sexueel sterker zijn.

Ocean Grove en Asbury Park zijn bijna twee uitersten vlak bij elkaar.

Maar de ingetogenheid van Ocean Grove is niet bij machte tegenwicht aan te brengen tegenover het mondaine van Asbury Park.

De lichtzinnigheid van een café-chantant wordt niet geneutraliseerd, doordat het tegen een kerk is aangebouwd.

Dan — Amerika is vol uitersten.

Overgangen, middenschakels worden heel vaak gemist.

En om nu nog iets van de terugreis te vertellen.

De weg slingerde zich om de paleizen van den geldadel. Aristokraten willen de bewoners niet hooren. Toch zwaaien ze binnenshuis den scepter over een kleine hofhouding en regeeren ze buitenshuis niet zelden de markt. Hun eertitel „demokraat“ en hun werkelijke positie vormen vaak weer uitersten.

Waarmee ik echter niet wil beweren, dat de Amerikaansche democratie slechts schijn is.

Langs den Hudson.

Een tocht langs den Hudson mocht natuurlijk op het program niet ontbreken.

De Amerikaan is trotsch op deze rivier.

En niet ten onrechte.

Waar in Europa vindt men haar wedergade?

Van honderd kanten tegelijk zal men mij antwoorden: en de Rijn dan? Daar kan toch de Hudson niet tegen op?

Is waar ook, men heeft den Hudson the American Rhine genoemd. Ongelukkiger kwalifikatie had men wel niet kunnen bedenken. Waarschijnlijk heeft de reklame dien naam verzonnen. In ieder geval heeft ze hem geëxploiteerd en hem gesuggereerd. De Amerikaan, die nooit „den plas“ overstak denkt nu: zoo ziet de beroemde Rijn er ongeveer uit. En de Europeaan, die in Duitschland heeft gereisd, zoekt naar punten van overeenkomst en verschil.

Wil men per se Rijn en Hudson in één adem noemen, dan moet men naar Katwijk gaan, waar de eerste zich ontlafte in de Noordzee. Daar zit haast geen stuwning meer in het water. De klaterende bergstroom is een moe riviertje geworden. Maar vergelijk daarmee, hoe de Hudson in zee valt. Hij heeft in zijn loop zijn fierheid en waardigheid bewaard.

Het gaat toch waarlijk niet aan het stukje Rijn van Bingen tot Bonn voor den Rijn uit te geven! De jukke schoonheid van dat deel te betwisten zou blijf geven gnarne in de contramane te willen zijn. Maar de Hudson is over heel zijn lengte met majesteit bekleed. Men bazele niet over den Rijn als over „den grootvorst van Europa's stroomen“. Dan kan men beter vertrouwelijker benaming voor hem uiten. Daarbij dringt zich vanzelf het oude „vader“ Rijn aan u op. Vader Rijn! Ja, zoo is 't goed. Maar dan daartegenover: koning Hudson!

Men kan ook per passagierschip den Hudson opvaren. Prachtige booten, in den trant van de mooiste schepen der Alkmaarder Pakket, maar dan veel grootscher van afmeting en weelderiger van inrichting, staan u daarvoor ten dienste en gij kunt b.v. tot Albany, het oude fort Orange meevaren. Of naar men mij vertelde, is de tocht in omgekeerde richting nog meer aan te bevelen.

Maar dan loopt ge weer gevaar, dat gij u een boottochtje op den Rijn in de nabijheid van Remagen herinnert en ge zoekt naar ruïnes, naar een Loreley, naar een Muizentoren en vindt die natuurlijk niet. Tien tegen een, dat ge dan zegt: 't valt me toch tegen. Daarenboven maakt de Hudson niet zulke knusse kronkelingetjes, maar is overal breed in zijn gebaar. Hij sluit het doorzicht niet telkens af; maakt van de plaats, waar ge u

bevindt, geen ruime kamer, welke u den uitroep ontlokt: wat is het hier toch gezellig. Doch hij opent voor u echt op z'n Amerikaansch mijlenlange vergezichten.

Ik geloof dan ook, dat de Hudson in harmonie hiermee, op z'n Amerikaansch bereisd moet worden. Niet met de langzame salonboot, maar met den mijlenvreter, de auto. Een der vrienden uit de omgeving van Paterson had voor mij dit tochtje georganiseerd. Zelf zat hij aan het stuur. En ondanks zijn zeventig jaren, toonde hij zich een meester in het automobielrijden. Hij hield van een vaartje. Maar alle wendingen voerde hij met vaste hand uit. De snelheid (die vanzelf daar niet het gevaar oplevert als in ons dichtbevolkte Nederland) belette niet de schitterende rotspartijen, die door het aanleggen van den beroemden Storm King Highway zijn onthuld, gretig in zich op te nemen. De dichtbeboscchte heuvelenrij aan den anderen oever met afwisselende loovertinten, de groene Hudson, de blauwe hemel, de roodgeplekte grijze rotsen gaven een zeldzamen kleurenrijkdom te genieten.

Bij den Mount Beacon werd gestopt. Hoog is deze berg niet. Slechts 1400 voet. Daarenboven maakte een kabelspoor de bestijging gemakkelijk. Men had trouwens geen keus. Want noch voetpad noch autoweg viel te ontdekken om naar boven te komen. De oevers van den Hudson zijn nog niet in kultuur gebracht. Op vele plaatsen rijdt men langs echte wildernissen, wat voor den onvervalschen natuurliefhebbers geen geringe attractie uitmaakt. Bovenop den Mount Beacon staat een restaurant en een monument. Deze „berg“ heeft in den Vrijheidsoorlog een groote rol gespeeld. Daar werden de signaaltoren ontstoken, die tot bij New-York werden gezien.

Heel de Hudson is vol historische herinneringen. Alleen op weinige plaatsen, w.o. dan de Mount Beacon, werd die herinnering in steen vastgelegd. De Amerikaan gunt zich blijkbaar nog niet den tijd historische punten tegen de vergetelheid te beschermen. Hij leeft meer in het heden en de toekomst, dan in het verleden. Wanneer echter zijn land meer bevolkt zal zijn, dan zal hij den drang om het verleden op te graven, niet kunnen weerstaan. En dan... wie weet, zal ook de Hudson worden het middelpunt van sagen. Of zouden onder de Indianen geen vertellingen voortleven van het mysterieuse, dat hun voorvaderen eens aan den Hudson waarnamen?

Een andere plaats, waarvan de historie bewaard bleef, ligt aan den overkant. Het is Westpoint. Thans verrijzen daar de gebouwen van de Militaire Akademie. Toen wij over de exercitievelden reden werden er juist mannējes in flatterende uniformen gedrid. Maar nu de historische gedenkwaardigheid. Te Lintum verhaalt in zijn „Geschiedenis van het Amerikaansche Volk“: „Plotseling, in den zomer van 1780, kwam hierbij nog het schandelijke verraad van den generaal Arnold, den Amerikaanschen Remmenberg. Arnold, een der meest vertrouwde vrienden van Washington, had het commando verkregen over het fort West Point, even boven het nog steeds door de Britten bezette New-York. In de buurt daarvan bij Stony Point had hij op zekeren avond in September een geheime samenkomst met den Engelschen officier André. Deze werd echter op den terugweg gevangen genomen en hij hem vond men de bewijzen van het beraamde verraad. West Point bleef behouden. André werd opgehangen, maar Arnold wist naar New-York te ontvluchten. Wat de oorzaak van zijn treurige daad aangaat, moet men blijkbaar vragen: „oh est in femme“. Hij was kort tevoren getrouwd met een koningsgezinde Amerikaansche.“

Wij kunnen nog dieper in het verleden terugtreden. Onze oude Hollandsche kolonisten hebben den Hudson „druk bevaaren“, hebben al zijn oevers menigen voetstap staan. Die voetstappen zijn echter veelszins uitgewischt.

Wanneer zal er een volledige geschiedenis van de Nederlanders in Noord-Amerika worden geschreven?

Dan zou de Hudson voor ons nog blijder stroomen.

Doch ook nu reeds voelt gij den band met het verleden trekken.

Er hangt een Hollandsche lucht over den Hudson.

Het Lange Eiland.

Ook daarover maakte ik een autotocht.

Ik geloof niet, dat vele bezoekers uit den vreemde dit doen. Maar voor onze landgenooten, die onder de bekoring der historie leven, is het bijzonder interessant.

Ook hier komt ge onze voorvaderen op het spoor. Brooklyn, het oude Breukelen, geeft reeds een eerste aanwijzing. En wanneer men langs de door boomarmen overwelfde lanen het binnenland indringt, leest ge in de dorpen menigen Hollandschen naam. Bijbelsche dorpsnamen als Jericho en Babylon doen ten deze ook iets vermoeden. Long Island, tegen New-York aangedrukt, dicht bevolkt, gaat ten laatste in een wildernis van struikgewas over. Het draagt de rijk gestoffeerde villa's van kapitalisten, maar op Jericho en Babylon aan heeft het ook plaats voor sobere, soms schamele woning.

Het heeft overvloed van zuivere lucht, overvloed

van visch en vischgelegenheid in de sierlijke gekromde bays (banien), overvloed van klein wild.

Aan een van die bays, Oysterbay, had Roosevelt een geliefkoosd buitenverblijf.

Niet ver vandaar ligt hij ook begraven.

Ik bracht, gelijk gebruikelijk is, een korte pelgrimage aan zijn graf.

En ik vernam, hoe het laatste van zijn leven al meer uit de volksheugenis uitsijlt.

Hoe men hem thans onder de miskenden telt.

Hoe men hem in vele kringen op deze wijze wil rehabiliteeren: De grootste president der Vereenigde Staten was Lincoln, maar onmiddellijk na hem komt Roosevelt.

Hoe men in Roosevelt steeds meer ontdekt het zuivere type van den modernen Amerikaan.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Onze lezeres J. H. te A. vraagt licht over een viertal teksten die haar niet duidelijk zijn. Zij plaatst me daarmee voor de gedurig terugkerende kwestie: al of niet behorende tot m'n rubriek? 'k Zal er me naar niet door laten ophouden en de vraagster het gewenschte licht trachten te ontsteken.

Haar eerste vraag geldt Matth. 10:23, het woord des Heeren Jezus tot de twaalf: „Wanneer ze u dan in deze stad vervolgen, vliedt in de andere, want voorwaar zeg ik u, gij zult (uwe reis door) de steden Israëls niet geëindigd hebben, of de Zoon des menschen zal gekomen zijn.“

J. H. vraagt hierbij: welke komst van den Zoon des menschen hier bedoeld mag zijn, en aan welke reis der Apostelen door de steden Israëls Jezus hier gedacht mag hebben.

Wij het antwoord op de eerste vraag afhangt van dat op de tweede, zullen we met de tweede moeten beginnen. En die ontvangt voldoende licht uit wat voorafging. Christus heeft zijn jongeren last gegeven, het Evangelie des Koninkrijks te verkondigen in de steden en de dorpen van het Joodsche land. Hij heeft hen daarbij voorbereid op haat en vervolging, en hen vermaand tot volharding. Zoo hevig zal de vervolging zijn, dat ze gedurig gedwongen zullen kunnen worden, de vlucht te nemen. Volharding zullen ze dan hierin moeten betoonen, dat ze het werk niet opgeven, maar, als de ééne stad hen uitdrijft, in de andere den arbeid voortzetten. De reis door de steden Israëls, waarvan de Heere spreekt, is dus de tocht dien ze, ter volbrenging van den pas gegeven last, gereed staan te ondernemen. En wat er dan volgt: dat ze dien tocht niet ten einde zullen gebracht hebben, of de Zoon des menschen zal gekomen zijn, moet dan, blijkens het redegeveend voegwoordje „want“ waarmee het wordt ingeleid, hen bemoeigen met de dubbele verzekering, dat hun volharding op niet al te langdurigen proef zal worden gesteld; en dat er, zoolang ze hun taak niet volbrachten en dus behoefte zullen kunnen hebben aan nieuwe wijkplaatsen, altoos nog toevluchtsoorden voor hen open zullen staan. Waarborg voor het een en het ander is hun dan de belofte der spoedige komst van den Zoon des menschen.

Met zijn komst waarvan Hij hier spreekt, moet Jezus derhalve bedoeld hebben: een komen nog bij het leven zijner jongeren en zelfs nog vóór de voleinding van hun arbeid onder de Joden.

Aan zijn wederkomst ten jongsten dage kan Christus daarbij dus niet gedacht hebben. Hij moet op het oog zijner jongeren, en zelfs nog vóór de voleinding van de zijnen. Als we ons nu herinneren, hoe de Heere in de laatste gesprekken met zijn jongeren vóór zijn lijden en sterven, van de komst des Heiligen Geestes sprak als een weer tot hen komen van Hem-zelf (Joh. 14:18—21 en vs. 23), is het ons duidelijk dat Hij van de uitstorting des Geestes op den Pinksterdag sprak. En we verstaan, hoe Hij daarmee zijn discipelen tegenover de ontzaglijke taak, die hen wachtte, en den fellen tegenstand, waarop ze bij de vervulling ervan zouden stuiten, troosten kon. Want de Heilige Geest zou hun niet alleen Getuige zijn van de verhooging hun Heeren aan Gods rechterhand tot heerschappij over alle dingen, ook over het vijandige en hen vervolgende Jodendom; maar Hij zou hun ook „aandoen met kracht uit de hoogte“, en hun geloof tot een wereldverwinnend geloof maken.

De tweede vraag geldt het woord van den Apostel Paulus in 2 Cor. 4:12: „Zoo dan, de dood werkt wel in ons, maar het leven in alieden“. Het is J. H. niet duidelijk, hoe „terwijl hij-zelf toch zoowel als de Corinthiërs“ in Christus was, de Apostel kan zeggen, dat in hem de dood werkt.

De vraagster heeft bij dezen dood dus gedacht aan den geestelijken dood. En, inderdaad, het zou niet te verstaan zijn, hoe de Apostel kon zeggen, dat die nog wel in hem, maar niet meer in de Corinthiërs werkte. Doch het onmiddellijk voorafgaande: „Want wij die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vleesch zoude geopenbaard worden“, bewijst, dat de Apostel een geheel anders doodswerking op het oog had. Hij dacht erbij aan de verdrukkingen en de vervolgingen die hem overkwamen. Daarin had hij gemeenschap aan de vernedering en den dood van Christus. En ze overkwamen hem in zoo overstelende mate, ten dienste van de geloovigen, ook van de Corinthiërs, n.l. opdat in hun geestelijken wasdom het leven van Christus geopenbaard zoude worden.

Het is om die tegenstelling tusschen wat hem overkomt om hunnentwil, en hún bebeurt valt als vrucht van zijn moeievollen arbeid, zoo scherp mogelijk te doen uitkomen, dat de Apostel zegt: „Zoo dan, de dood werkt wel in ons, maar het leven in alieden“.

In de derde plaats wordt gevraagd, hoe het woord des Apostels in 2 Cor. 5:13: „Want hetzij dat wij uitinnig zijn, wij zijn het God“, te verstaan mag zijn; daar toch uitinnigheid wel nooit tot Gods eer kan zijn.

Dat laatste is stellig volkomen juist. Doch dat be-

wijst dan ernst, maar al te veel en had, en w zijn gezag te breken. de beweren Een pogin den iver i De Apostel legging wa lijk hebben ljd er een De toe Mej. H. m gend numi Vreeland

UIT

Ernstig

De gepu uitshuizinge Aan het gegeven, is

De om deze uit afgeleid, aantal n uit de b van het loren, g geweest, textiellnd miljoen eenig vo werden g Uit om aantal ge in elk d in 1914— uitgeslote vermoede in een d

gem. 1 gem. 1

In teg ren ston in het t het karak verhoogd

De meeste bouwbedrijf en Zuid-Hol

Wie kan hiervan is? gebracht?

Meest 192 het zoo v belasting m onderzang v De statisti stakingen en veel niet. V in hoeveel g wierp, zoude eenigszins in Vermoed k het grootste zal hebben.

Tegen ha den gewaar

Toch moet tot minder a

De regeeri Het is ech zijn nog ste

Hoe afkeer economisch gegeven, zou mogen worde

Wat echter worden, is b

Onze Christ ben hierlegen

Mochten zij schappelijke overleg trede

De antithes Ze werkt r

Zo worde Daarom be nemers elkan

Het komt zijn, min of groote kind